

straffeboksen, hvor de pålægges højere lejeværdi end andre.

Hermed bringer fremskridtspartiet til op-hør på den eneste rimelige måde det sælsomme og urimelige mellem-spil i dansk skatte-lovgivning, som har været opført, efter at finansminister Poul Møller fra det konservative folkeparti i sin tid af sine nationaløkonomer blev bildt ind, at parcelhusprisstigningen kunne tøjles, hvis man satte lejeværdien op. Så ville folk ikke betale så meget, når de skulle købe hus.

Den 9. december 1969 gik Møller til folketinget med den vildmand. Han fik det dengang så føjelige gammelpartitving til enstemmigt at vedtage, at alle, der købte hus efter 8. december 1969, skulle belastes med ekstra lejeværdi. Hvad de tabte herved, ville de vinde ind ved at få deres huse billigere, var teoretikerforklaringen.

Betragtningen holdt ikke i det levende liv. Derfor er der al mulig grund til at ophæve straffeforanstaltningen over for de familier, der har købt hus efter 1969.

Den 31. januar 1979 sagde Møllers efterfølger, Anders Andersen fra venstre, Danmarks liberale parti, imidlertid, at nu skal også husejere fra før 9. december 1969 betale den ekstra høje lejeværdi. Hans ræsonnement var typisk for ministre, der er i en presset situation, fordi de mangler mange penge i statskassen på grund af eget frådseri. Han sagde nemlig, »at sådanne husejere blot må tænke på, at de i årevis har haft fordel af en lav lejeværdisats«.

Da Poul Møllers parti til stor fornærmelse hos Poul Schlüter og partiets andre ledere ikke har fået lov til at komme med på ministertaburetterne denne gang, kan det konservative Dagens Nyt spydigt kommentere: »Holdningen er klar: Vælger regeringen at forhøje indkomstkatten med 40 procent, kan ministeren blot sige: nå, ja, men så glæd jer over, at I hidtil har haft så lave skatter.«

Det kan selvfølgelig være nok så underholdende med dette ping-pong-spil mellem VKerne. Det korte og det lange er imidlertid, at hundredtusindvis af familier skal til hver at betale en betydelig ekstraskat, hvis Anders Andersens onde anslag lykkes.

b. Ejendomme, der henligger til blandet/privat benyttelse, skal ikke længere straffes ved skønmæssige lejeværdiansættelser (§ 15 D).

Dette er overensstemmende med, hvad fremskridtspartiet længe har kæmpet for.

I Folketingstidende 1974-75, 2. samling, tillæg B, spalte 120, finder man således følgende begrundelse for et fremskridtsændringsforslag:

»Ved ligningen for 1974 må der – som tilfældet har været for de foregående år – forventes begået en række overgreb ud over landet mod byerhvervsdrivende, der bor i deres erhvervsejendomme. Til beskyttelse herimod foreslås indført en regel svarende til den, der gælder for landbrugets stuehuse.«

Dengang blev forslaget – den 19. marts 1975 – nedstemt af folketinget med 112 stemmer mod 26. Skatteministeren havde nemlig i Folketingstidende 1974-75, 2. samling, spalte 2235 oplyst, at ordningen skulle være »uoverkommelig« at administrere.

Selv om der i de mellemliggende år har forekommet mange meningsløse overgreb, er det glædeligt at konstatere, at skatteministeren nu er kommet til fornuft og selv foreslår en regel fuldstændig overensstemmende med det anførte fremskridtsforslag. Sådant oplever vi heldigvis gang efter gang, at når fremskridtspartiet har fremsat et forslag, er den umiddelbare virkning nok forhånelser fra folketingsflertallets side, men når forslaget har været til offentlig debat i nogen tid, finder flere og flere ud af, at fremskridtsforslagene er fornuftige og rigtige, og så tilegner gammelpartierne sig fremskridtstanker og høster, hvad fremskridtspartiet såede. Fremskridtspartiets holdning hertil er uden enhver bitterhed. Det gælder om at gavne landets interesser, og derfor er vi glade hver eneste gang, dette heldigvis hyppige fænomen optræder, og vi siger til de andre visionsløse og idétomme partier: Stjæl bare videre.

c. Tofamiliehuse, hvoraf den ene lejlighed bebos af ejeren, skal behandles tilsvarende (§ 15 D).

d. En- og tofamiliehuse, der henligger til benyttelse for ejerens husstand, uden at ejeren personligt bor i ejendommen, skal behandles efter de almindelige lejeværdiregler. Bl. a. for at opnå en skarp afgrænsning er der – jfr. den foreslåede nye § 15 D – valgt lovttekst-kriteriet, at ejendommen »vederlagsfrit er stillet til rådighed for andre«.

e. Når skatteyderen ejer ubebyggede arealer, som støder op til hans boligejendom, be-regnes lejeværdien også af den ubebyggede